

Isan, No Footprints in the Blue Sky #8

Onze geliefde Meester,

Kyōzan kwam op een keer terug bij Isan om hem te interviewen. Isan zei tegen hem: 'Jij wordt nu een goede en knappe leraar genoemd. Hoe kun jij bij al diegenen die overal vandaan komen onderscheiden wie het weten, en wie het niet weten; de meesters die het hebben meegekregen, en zij die dat niet hebben; het diepgaande leren en het leren van de betekenis? Leg het eens uit en laat het me horen.'

Kyōzan antwoordde: "Kyōzan heeft deze ervaring gehad. Wanneer overal vandaan monniken komen, heft hij zijn staf op, en vraagt hen of hierdoor al dan niet wordt verklaard waar zij vandaan komen. Verder zegt hij tegen hen, dit terzijde latend: 'Wat onderwijzen de oude meesters waar jullie vandaan komen?'"

Isan prees hem en zei: "De klauw en snij tand zijn altijd de gereedschappen van onze sekte geweest."

Maneesha, de stilte is hier zo geconcentreerd, je bent zelfs een beetje bang een woord te uiten. Het kan het stille meer van je bewustzijn verstoren. Maar bedenk altijd dat in het spoor van woorden, stilte zich verdiept. Hoe hoger de berg, hoe groter de vallei die hem omgeeft. Een grote berg kan geen kleine vallei hebben. In alles wat de natuur betreft is er een geweldig evenwicht.

Het wezenlijke Zen is een poging je naar de taal van het bestaan te brengen, die je volledig bent vergeten. Je bent volledig het allerbelangrijkste vergeten, en in je mind zit vol met allerlei soorten gebazel.

Misschien weet je het, misschien weet je het niet, dat gibberish geen Engels woord is. Het komt uit Perzië, de oude naam van Iran, en het is afkomstig van een heel mystiek mens, Jabbar, omdat hij nooit iets ter zake zei. Het was niet alleen niet ter zake, er was geen correct taalgebruik, er waren helemaal geen woorden, maar alleen klanken. Door Jabbar ontstond het begrip 'gibberish'.

Maar Jabbar drukte met zijn gibberish iets uit. Hij gaf te kennen: 'Alles wat we over het bestaan kunnen zeggen is gebazel.' Hij was heel erg één met het bestaan.

Het lijkt ongelooflijk dat hij duizend discipelen had. Terwijl ze bij hem zaten, waren ze altijd stil wanneer hij stil was; wanneer hij tot gibberish overging, gingen ze ook over tot gibberish – en ongeveer vijftig mensen werden verlicht. Door Jabbar werd geen enkel woord gezegd, door niemand werd er iets verstaan.

Je kunt over Jabbar geen verhandeling schrijven, want hij sprak nooit iets behalve gibberish. Maar hij was een mens met uitstraling, een mens die tot bloei was gekomen, wiens lente was gekomen, en die niet bang was kwetsbaar en open en ontvankelijk te zijn. Hij waaide met de wind mee.

Zen heeft vanuit een andere gezichtshoek hetzelfde gedaan, maar je moet je bewust zijn van het feit dat iedere authentieke meester – van welke leeftijd ook, tot welk land hij ook behoort – er niet in geïnteresseerd is jou een leer te verkondigen. Zijn interesse is erop gericht je in verbondenheid, in evenwicht te brengen met de werkelijkheid die je omringt. Zen heeft vele methoden gebruikt die nooit eerder bekend waren. Je kunt je in een Grieks verband de geldigheid van een of andere zenmethode niet voorstellen. Zelfs Socrates en Plato hadden niet geweten wat ze moesten doen als ze Bodhidharma of Jabbar hadden ontmoet.

Ik denk er altijd aan wat een dolkomische ontmoeting het zou zijn: Jabbar die Socrates ontmoet. Socrates was zo logisch, zo rationeel. Zijn oprechtheid was precies hetzelfde als die

van Jabbar; hij was bereid voor zijn waarheid zijn leven te riskeren, maar toch steeg hij niet op naar verlichting, pas op het laatste moment van zijn leven. Op de dag dat hij alle kennis liet varen, alle wijsheid, op de dag dat hij taal als zodanig liet varen, precies op dat moment daalde er een geweldige stilte op hem neer. En degenen onder jullie die heel, heel langzaam gaan in de richting van de grote ervaring, worden zich ervan bewust – niet omdat ik het zeg, maar omdat je het zo ervaart.

Hoe kun je iets zeggen over de geweldige stilte die hier nu is? Onze mind belet ons dat... onze mind haalt ons weg uit het diepste centrum van ons wezen. De mind is helemaal niet geïnteresseerd in een innerlijke ontdekkingsreis. Hij is volkomen betrokken bij de buitenwereld en het objectieve.

Voordat ik inga op de soetra van Isan... want deze soetra is de laatste van deze serie en deze soetra is ook de laatste uit het leven van Isan. Deze soetra eindigt precies op het moment dat Isan sterft.

Iemands dood geeft aan hoe hij heeft geleefd, of hij eigenlijk wel geleefd heeft, of niet. Je kunt in de veronderstelling zijn dat je leeft, maar wees daar niet zo zeker van.

Iedere gek in alle krankzinnigengestichten ter wereld gelooft absoluut dat hij niet gek is. Hij verbaast zich erover waarom mensen hem als gek beschouwen. Heel langzaam komt hij tot de conclusie dat de wereld gek is: 'Arme mensen, ze kunnen mijn toestand niet begrijpen.'

Iemand die zijn hele leven krankzinnig was geweest ging over de schreef. Kleine uitstapjes voorbij de mind kunnen worden getolereerd, maar hij ging een beetje te ver; hij ging zeggen: 'Ik ben dood.'

Iedereen lachte, iedereen zei: 'Dit wordt te gek. Je hebt al geweldige dingen gedaan... En hoe kun je dood zijn? – je spreekt!'

Hij zei: 'Wat dan nog? Dode mensen kunnen praten.'

Ze zeiden tegen hen: 'Je loopt, je eet, je slaapt.'

Hij zei: 'Dat bewijst niet dat ik leef. Dat bewijst enkel dat ik veeteer. Maar voor zover het mijn dood zijn betreft... ik ben er absoluut zeker van.'

Ze brachten de man ten slotte naar een psychoanalyticus. De psychoanalyticus zei tegen de familie: 'Maak je geen zorgen. Het kost wat tijd. Vertrouw hem maar aan mij toe. Hij moet twee keer per week komen voor een sessie van een uur.'

De hele tijd glimlachte de gek die nu dood was.

De eerste vraag die de psychoanalyticus hem stelde, was: 'Waarom glimlach je?'

Hij zei: 'Vreemd... één enkel mens is in leven temidden van een groep mensen die allemaal dood zijn. Maar enkel om zichzelf ervan te overtuigen dat ze in leven zijn, proberen ze mij ervan te overtuigen dat: 'Jij bent ook in leven' – en ik heb nog nooit iets levends in mijzelf meegemaakt.'

De psychoanalyticus stond met zijn mond vol tanden, want dit was een absoluut nieuw geval. Hij had nooit met dode mensen te maken gehad, maar hij bedacht iets. Hij pakte een mes en sneed in de vinger van de gek. Er begon bloed uit te komen. De psychoanalyticus zei: 'Heb je ooit gehoord dat dode mensen niet bloeden?'

De man zei: 'Ja. Toen ik nog leefde, hoorde ik dit zeggen.'

De psychoanalyticus voelde zich geweldig trots, maar de gek zei: 'Wees maar niet trots. Het bewijst niet dat ik niet dood ben. Het bewijst alleen dat het gezegde fout is. Dode mensen bloeden wel. Ik ben een voorbeeld, een levend voorbeeld.'

Na twee, drie sessies, dacht de psychoanalyticus voortdurend aan deze man. En heel langzaam begon er een twijfel in hem te ontstaan: 'Als iemand mij vraagt het te bewijzen, hoe bewijs ik dan dat ik leef?'

Die nacht kon hij niet slapen. De volgende dag was zijn sessie. Hij zei tegen de man: 'Ik breng je niets in rekening, maar laat me alsjeblieft met rust. Je kunt wel een andere

psychoanalyticus vinden – er gaan er twaalf in een dozijn – want ik wordt achterdochtig wat betreft mijn eigen leven. Eerder nog dan jezelf ervan te overtuigen dat je dood bent, overtuig je mij er langzamerhand van dat, wie weet? – misschien ben ik wel gestorven! Misschien droom ik dat ik leef.’

Welk bewijs heb je dat je niet droomt?

De dood is het criterium in de traditie van Zen. Hoe een mens sterft, bewijst of hij heeft geleefd of niet. Alleen een levend mens kan sterven; je kunt het je niet veroorloven te sterven als je niet hebt geleefd.

Ik hoorde over een groot geleerde het volgende. Hij werd zich ervan bewust dat hij alleen leefde toen hij stierf. Toen besepte hij plotseling: ‘Mijn God! Ik was voorheen in leven, maar ik schonk er nooit enige aandacht aan.’

Speciaal in Zen laten de meesters de hoogste pieken van bewustzijn zien. De dood is het criterium. Als je gracieus, gelukzalig, bijna dansend kunt sterven, bewijst dat, dat je zo intens hebt geleefd, dat je weet dat de dood alleen het wisselen van woning is.

Kyōzan kwam op een keer terug bij Isan om hem te interviewen.

Je zult verbaasd zijn... Dat is een andere bijzonderheid in Zen, dat discipelen de meester komen interviewen – dat is nergens anders. Maar Zen is erg speels. Haar speelsheid gaat zo diep dat het niets ernstig neemt.

Kyōzan kwam op een keer terug bij Isan om hem te interviewen. Isan zei tegen hem: ‘Jij wordt nu een goede en knappe leraar genoemd. Hoe kun jij bij al diegenen die overal vandaan komen onderscheiden wie het weten, en wie het niet weten; de meesters die het hebben meegekregen, en zij die dat niet hebben; het diepgaande leren en het leren van de betekenis? Leg het eens uit en laat het me horen.’

Kyōzan antwoordde: “Kyōzan heeft deze ervaring gehad. Wanneer overal vandaan monniken komen, heft hij zijn staf op, en vraagt hen of hierdoor al dan niet wordt verklaard waar zij vandaan komen. Verder zegt hij tegen hen, dit terzijde latend: ‘Wat onderwijzen de oude meesters waar jullie vandaan komen?’

Isan prees hem en zei: “De klauw en snijtand zijn altijd de gereedschappen van onze sekte geweest.”

Een paar dingen om te vermelden.

Kyōzan volgde Isan op. Maar de meester interviewen voordat hij verlicht werd, toont zijn durf, zijn moed. En het toont ook de gratie en de grootheid van Isan, dat hij er geen bezwaar tegen maakte met: ‘Je weet er niets van, en je probeert mij te interviewen?’

Maar zonder het uit te spreken, wordt het, als je naar het geheel kijkt, precies het tegenovergestelde. Het is geen interview van Isan door Kyōzan, maar een interview door Isan van Kyōzan. Hij zei niets om hem te kwetsen, hij wees het interview niet af of zei van: ‘Je hebt nog niet die kwaliteit; je hebt je diepste innerlijke kern nog niet ervaren.’ In plaats van het af te wijzen, accepteert Isan het en begint zelf met het interview.

Kyōzan antwoordde: “Kyōzan heeft deze ervaring gehad...,” want Isan heeft gevraagd: ‘Hoe onderwijst je de mensen? En hoe weet je of iemand weet of niet? of iemand een meester is of alleen een huichelaar?’ En Kyōzan is volledig vergeten dat hij gekomen is om Isan te interviewen, en hij wordt geïnterviewd – het vakmanschap van een groot meester.

Kyōzan antwoordde: “Kyōzan heeft deze ervaring gehad. Wanneer overal vandaan monniken komen, heft hij zijn staf op, en vraagt hen of hierdoor al dan niet wordt verklaard...”

Hij vraagt niet over de staf, hij heft de staf op om ‘het dit’ aan te duiden. Kom je bij een meester vandaan die je ‘het dit’ heeft uitgelegd, de grootsheid van het moment dat is, het

geweldige moment van niemand zijn? – want een meester geeft een discipel nooit een klap, tenzij een discipel werkelijk in staat is door een enkele klap te ontwaken.

Kyōzan zei: ‘Wanneer overal vandaan monniken komen, heft hij zijn staf op, en vraagt hen of hierdoor al dan niet wordt verklaard waar zij vandaan komen. Verder zegt hij tegen hen, dit terzijde latend: ‘Wat onderwijzen de oude meesters waar jullie vandaan komen?’

Als je een meester hebt gevonden, heb je in feite je thuis gevonden; je hoeft nergens heen.

Oftewel, waar je ook heengaat, vind je je meester en niemand anders.

Toen Gautama Boeddha verlicht werd, waren zijn eerste woorden vreemd: ‘Niet alleen ik ben verlicht, het hele bestaan is met mij verlicht. Deze muziek, deze muziek van stilte, geluidloos, deze bloemen, onzichtbaar, die overal neervallen – ik hield alleen maar mijn ogen dicht. Tegenwoordig zijn mijn ogen open, maar dat maakt me niet superieur. Alles verkeert in gelukzaligheid, van het kleinste grassprietje tot de grootste ster.’

De mens heeft maar één ding tot stand gebracht: ellende voor hemzelf en ellende voor anderen. We zijn geweldige scheppers van ellende. Als er op een dag niets afschuwelijks met je gebeurt, is die dag verspild – iets vreselijks, zodat je erover kunt praten, je erover kunt verheugen, de een of andere tragedie. Mensen houden er niet van naar komedies te kijken, mensen kijken graag naar tragedies.

Wanneer er oorlog is, staat iedereen ’s morgens vroeg op om de krant te gaan halen, om te weten wat er gebeurt. Iedereen ziet er fit uit; er gebeurt iets vreselijks, zo veel duizend mensen sterven. We zijn zo vertrouwd geraakt met tragedie, en komedie lijkt smakeloos.

Wanneer je een meester hebt gevonden, heb jij hem gevonden. Je kunt blijven, je kunt weggaan, maar de meester heeft zich in je hart gevestigd.

Zij die alsmat verder gaan, duiden eenvoudigweg aan dat ze de mens niet hebben gevonden die je hart laat dansen. Het heeft niet met iemand geklikt. Ze hebben geen mens van het Nu gevonden die je overspoelt met liefde en vreugde, compassie en licht, leven en liefde, schoonheid en waarheid, en alles wat goddelijk is in het bestaan. Pas als je die twee ogen hebt gezien, waarin alles dat goddelijk is zich weerspiegelt, moet je weggaan in de hoop dat je het ergens anders misschien ontdekt.

Maar bedenk altijd dat je volkomen ontvankelijk moet zijn, totaal open, zonder gesloten deuren, zonder dichte ramen, want je kunt een echte meester mislopen. De frisse wind komt met een geweldige geur... de koelte ervan, de reuk ervan is altijd aanwezig; je deuren waren enkel gesloten.

Dus als je geen meester vindt, denk niet dat er geen meester is. Ga het eerst bekijken: Ben je in staat een meester te ontvangen? Is je hart open? Is je mind niet belast met vele soorten vooroordelen?

Wat zijn al je religies anders dan vooroordelen? Geen enkel intelligent mens kan zich verlaten op geboorte; geboorte is toevallig. Je wordt als een Hindoe geboren, maar dat maakt je nog geen Hindoe. Je bent als een Moslim geboren, maar dat maakt je nog geen Moslim. Zo’n geweldig fenomeen als religie kan niet vast blijven zitten aan het toevallige fenomeen van geboorte. Je moet het kiezen. Je moet het ontdekken. Iedereen moet dieper op onderzoek gaan.

Isan prees hem...

Denk eraan, prijzen is niet de echte waardering van een meester. Als Isan hem een flinke klap had gegeven, of een goed pak slaag, zou dat waardering geweest zijn.

Onze stafbewaarder – want ik ben een lui mens, ik kan die staf niet dragen – komt uit Duitsland. Laat je staf eens zien en geef de arme Maneesha een tik! (*Niskriya pakt de staf en tikt Maneesha op haar hoofd. Het geeft een luide, scherpe klik.*)

Prima!

Isan prees hem en zei: “De klauw en snijtand zijn altijd de gereedschappen van onze sekte geweest.”

Toen hij zag dat Kyōzan het niet begreep, hij er nog niet rijp voor was, vermeerde hij de staf.

Isan onderwees meer dan veertig jaar, gedurende welke tijd hij een onnoemelijk aantal discipelen om zich heen verzamelde. Op twintig februari 853, onderging hij een rituele wassing, ging in de meditatie houding zitten en, terwijl hij glimlachte, overleed op de leeftijd van drieëntachtig. Zijn stupa werd op de berg Kuei gebouwd, thuisplaats van zijn klooster. De keizer gaf hem postuum de titel van Ta Yuan (Grote Volmaaktheid).

Isan moet hard gewerkt hebben om een gewone steen tot een diamant te slijpen. De hele eer en verdienste gaat naar Isan. Hij veranderde een gewoon mens in een grote volmaaktheid.

Kyōzan toont niet veel inzicht, intelligentie, meditatiebewustzijn, maar het is de compassie van de meester zijn best te doen. Veertig jaar heeft hij aan Kyōzan gewerkt. Het is een lange tijd, maar voor compassie betekent noch tijd iets, noch ruimte iets. Het lukte Isan hem thuis te brengen.

Het doet me denken aan een keizer die op een nacht droomde dat er een grote zwarte schaduw voor hem stond. Met trillende handen en kloppend hart vroeg hij: 'Wie ben je?' De schaduw zei: 'Daar praten we later over. Ik ben gekomen om je mede te delen, dat morgenavond bij het ondergaan van de zon je zult sterven.' En de schaduw verdween, en met de schaduw verdween ook de slaap.

De koning transpireerde. Hij riep de bediende. In het midden van de nacht werden alle astrologen, handlezers, profeten geroepen om de droom uit te leggen: Wat betekent het? Ze gingen in hun belangrijke geschriften kijken: 'Is er enig precedent?' Er was helemaal geen precedent, want de dood stelt nooit iemand op de hoogte; hij komt gewoon, zelfs zonder op je deur te kloppen.

De zon kwam op. De oude bediende van de keizer die bijna als zijn vader was – want zijn moeder stierf jong, en zijn vader was zo verwickeld in oorlogen dat hij het kleine kind aan de oude bediende had toevertrouwd om voor hem te zorgen... De bediende had uitstekend voor hem gezorgd, dus alhoewel hij een bediende was, respecteerde de keizer hem bijna als een vader. Hij was een substituut vader.

De oude bediende kwam vlak bij hem en zei: 'Ik ben geen geleerde, ik ben geen astroloog, en ik ben geen alchemist. Ik weet niets van deze belangrijke dingen. Een ding weet ik wel: dat u niet in dit paleis moet blijven. Neem onze beste paard en ga zo snel en zo ver van de hoofdstad weg als maar mogelijk. Ga als het mogelijk is naar een ander koninkrijk.

'En wat deze geleerden betreft, zij zijn nog nooit tot enige conclusie gekomen – nooit! Ze discussiëren en discussiëren en elk argument leidt weer tot een ander argument, maar ten slotte staan ze met lege handen. Laat ze dus maar discussiëren. U moet niet wachten, want als eenmaal de zon begint op te komen, is het ondergaan niet meer zo ver weg. In het opkomen van de zon zelf, is het ondergaan van de zon besloten.'

Het sprak aan... dus hij ging weg zonder iets te zeggen tegen de grote geleerden, hen achterlatend om elkaar te weerleggen en te strijden en te argumenteren. Hij pakte zijn beste Arabische paard en zei tegen het paard: 'We moeten zo ver weg komen als maar mogelijk. Het is een heel beslissend moment.' Paarden en hun dierbaren hebben een bepaalde manier van communiceren, net zoals honden een bepaalde manier hebben van in verbinding staan. Het paard ging op volle snelheid weg. Ze stopten zelfs geen keer voor een enkel moment om water te drinken of iets te eten. Ze waren blij dat ze voor het ondergaan van de zon het koninkrijk waren doorgetrokken; ze waren in een ander koninkrijk aangekomen.

Over de grens van het koninkrijk lag een groot mango bos. De zon was al aan het ondergaan, en de koning bedankte het paard. Hij zei: 'Ik had niet de idee dat je zo snel kon. Ik wist dat een van de geweldigste paarden was, maar deze snelheid...

En precies op dat moment voelde hij een hand op zijn schouder. Hij keek achter zich en zag dezelfde zwarte schaduw. De zwarte schaduw zei tegen het paard: 'Ik maakte me er ook zorgen over of je al dan niet in staat zou zijn zo'n grote afstand af te leggen, want de keizer is voorbestemd te sterven in dit mango bos. Ik informeer mensen nooit, dat is niet nodig. De noodzaak ontstond omdat de afstand zo groot was, en er voor hem geen reden was het paleis te verlaten en naar dit mango bos te komen. Net zoals de keizer je dankbaar is, ben ik ook dankbaar.'

Een prachtig verhaal, maar een wat diepere benadering ervan is nodig.

De mind voert je altijd ver weg. De bediende was volmaakt intelligent, rationeel – veel intelligenter dan die zogenaamde geleerden. Maar de mind is de mind.

Als daar een verlicht meester was geweest, zou hij gezegd hebben: 'Er is tijd genoeg; ga enkel maar naar binnen. Er is geen paard nodig, je hoeft geen meter naar buiten te gaan. Ga enkel naar binnen en er is geen dood. De dood bestaat alleen voor hen die hun leven slijten in de buitenwereld. Voor hen die hun meest innerlijke kern hebben leren kennen, is de dood alleen maar een schaduw. Het geen vast lichaam, geen essentie, geen realiteit.'

Maar Isan ging meer dan veertig jaar door Kyōzan te onderwijzen.

Verlichting kan precies op dit moment gebeuren. Het hangt af van je drang, totaliteit. Het gaat niet om tijd, noch om oorzakelijkheid. Er is niets voor nodig, opdat het gebeurt, want het is er al; je hoeft alleen je blik maar om te keren om naar binnen te kijken.

Gedurende tweeënveertig jaar werkte Isan, een geweldig meedogend meester, aan Kyōzan, en slaagde er ten slotte in, ten overstaan van een bijna gestorven man, een boeddha te worden.

De stupa van Isan – stupa is het boeddhistische woord voor een gedenkteken – is er nog steeds op de berg Kuei, waar hij na zijn verlichting zijn klooster stichtte.

Hij moet wel verlicht geweest zijn; zijn dood laat het zien.

Op twintig februari 853, onderging hij een rituele wassing, ging in de meditatie houding zitten en, terwijl hij glimlachte, overleed op de leeftijd van drieëntachtig. Zijn stupa werd op de berg Kuei gebouwd, thuisplaats van zijn klooster.

De keizer gaf hem postuum de titel van Ta Yuan (Grote Volmaaktheid).

Soseki schreef:

Eenmaal in duizend jaar

bloeit de Udumbara...

Udumbara is een metaforische boom.

Eenmaal in duizend jaar

bloeit de Udumbara.

Hij heeft zijn veelbelovende bloemen geopend.

*Velen hebben eraan gewerkt om die naar China te brengen,
van India naar China.*

*Zijn bedwelmende geur leeft voort,
zonder te verflauwen,*

en is niet verloren gegaan

tussen de duizend grassoorten,

de talloze onkruiden.

Dezelfde geur bereikte zijn grootste groei in Japan.

Iedereen die zich bewust wordt van het feit een boeddha te zijn, wordt de bloem die eenmaal in duizenden jaren bloeit. En zelfs als het lichaam van de boeddha sterft, de geur blijft. Zij die de juiste gevoeligheid hebben, kunnen zelfs op dit moment Gautama Boeddha of Bodhidharma ruiken.

Het is geen kwestie van de tijd. Boeddhaschap is zo'n ervaring...

In het lichaam sterft de boeddha, maar in de ziel zweeft hij nog meer dan een eeuwigheid om je heen. Hij is opgegaan in het universele en je kunt hem zelfs precies op dit moment vinden. We zoeken elk moment naar hem. De boeddha is onze aard.

Maneesha heeft gevraagd:

*Onze Geliefde Meester,
Is getuige zijn een leren of een herinneren?*

Maneesha, het is beide en het is beide niet.

Het is beide in de zin dat je in het begin moet leren je innerlijke tempel binnen te gaan. En daarna moet je het je voortdurend herinneren, want het steeds weer vergeten is menselijk. Maar naarmate je herinnering een rustige ademhaling in je wordt, op het moment dat je boeddha in en uit gaat ademen, dan is het noch leren noch herinneren.

Jij bent het enkel.

Je hebt niet iets bereikt, je hebt niet iets ontdekt; het is er altijd geweest. En of je het je herinnert of niet, het zal daar altijd blijven.

Daarom neemt Zen de dingen niet ernstig. Wat doet het er toe? – in dit leven of in enig ander leven ga je zeker een boeddha worden.

De boeddha is de Nieuwe Mens.

Hij is de mens van de toekomst.

Het hele menselijk bewustzijn beweegt zich in de richting van boeddhaschap.

Het is er, vreemd genoeg, al binnenin je, maar je bent je er niet van bewust. Vandaar dat een meester nuttig voor je kan zijn.

Het is net als je kietelen (*De Meester maakt kietelende gebaren in onze richting*)... en je begint te lachen, en ik heb nog niet gekieteld! (*Weer maakt Hij het gebaar*)... En je gaat voelen... (*voor de derde keer strekt Hij zijn vingers uit in onze richting*) dat het werk van de meester is, je te kietelen. En het is een genot tienduizend boeddha's te kietelen!

Nu is het tijd voor Sardar Gurudayal Singh. Hij wacht alsmaar zijn tijd af. Als ik blijf doorgaan met jullie moppen te vertellen, is een ding zeker: Ik sterf misschien, maar Gurudayal Singh gaat niet dood. Hij wacht dan nog steeds.

Bij het beëindigen van de zondagsschool klas richt de onderwijzeres, juffrouw Heilig Neusje, zich tot de kinderen en zegt: 'Wel, hoeveel van jullie zouden graag naar de hemel gaan?'

Alle handen schieten omhoog, behalve één klein meisje.

'Kom op, Sally,' zegt juffrouw Heilig Neusje. 'Wil jij niet naar de hemel?'

'Natuurlijk wil ik naar de hemel', antwoordt Sally terwijl ze om zich heen kijkt. 'Maar niet met dit stel!'

Het lichaam van Mendel Kravitz ligt in een geopende kist in het rouwcentrum van Finkelstein. Als de stoet rouwenden voorbijgaan om de laatste eer te bewijzen, klakt Hymie Goldberg met zijn tong en schudt zijn hoofd.

'Hij was een atheïst, hij heeft nooit in hemel en hel geloofd, weet je', zegt Hymie tegen grootvader Finkelstein die bij de kist staat, terwijl hij somber kijkt.

'Werkelijk', antwoordt de Fink, terwijl hij naar het smetteloze pak met stropdas van Mendel kijkt. 'Dan neem ik aan dat hij zo mooi is aangekleed om nergens heen te gaan!'

Prachtige Gloria heeft genoeg van haar gewone vriendjes, daarom besluit ze zich in te schrijven bij een relatie bureau op de computer. Ze stuurt al haar persoonlijke gegevens en voorkeuren in en wacht dan opgewonden op het resultaat.

De eerstvolgende dag krijgt ze een telefoontje van haar eerste toekomstige afspraakje. Na een gezellig gesprek van tien minuten, vraagt de knaap plotseling: 'Ik ben tweeëntwintig centimeter lang en tien centimeter in het rond! Ben je geïnteresseerd?'

'Geïnteresseerd?' roept Gloria uit. 'Ik ben gefascineerd! En hoe groot is je pik?'

Nivedano...

Boing!

Wees stil. Sluit je ogen.

Voel dat je lichaam volledig bevroren is.

Kijk nu naar binnen met je totaliteit van bewustzijn, met een drang alsof dit het laatste moment van je leven gaat zijn.

Dieper en dieper...

De stilte verdiept zich. Een bijna onmerkbare, ondefinieerbare gelukzaligheid gaat ontstaan, een geur van de udumbara boom.

Je bent heel dicht bij de boeddha; nog maar iets verder en je bent de boeddha.

De enige hoedanigheid die de boeddha heeft is getuige zijn.

Beide woorden betekenen hetzelfde:

wees een getuige en je bent een boeddha.

Om dit getuige zijn duidelijk te maken, nog duidelijker, Nivedano...

Boing.

Ontspan.

Het lichaam is er, de mind is er, maar je bent geen van beide.

Je bent de getuige.

De getuige is je enige schat.

Alles wordt verbrand op een brandstapel; alleen de getuige kan door geen enkel vuur, geen enkel zwaard worden geraakt.

De getuige is je onsterfelijkheid.

De avond was op zichzelf al geweldig, maar jullie stilte, jullie rust, jullie gelukzaligheid hebben die duizenden keren mooier gemaakt.

Als je de hele dag door getuige kunt blijven zijn, vierentwintig uur, wordt je hele leven enkel een extase.

Een mens die sterft zonder extase te kennen, leefde tevergeefs,

of leefde niet.

Voordat Nivedano jullie terugroept,
verzamel zoveel geur als maar mogelijk om met je mee te nemen.
Je komt terug als een boeddha,
met dezelfde gratie,
met dezelfde vreugde,
met dezelfde voldoening.

Nivedano...

Boing

Kom stil terug.

Blijf gedurende enkele minuten je de ervaring herinneren
die je meemaakte, want je moet deze ervaring
de hele dag door bewaren. Dan komt er een dag
dat je het je niet hoeft te herinneren. Het is er dan,
of je ernaar kijkt of niet.

Die dag komt! – Ik kan dat met absolute zekerheid zeggen,
want het is mij overkomen; waarom kan het jullie niet overkomen?

Elk menselijk wezen is een zaadje van de boeddha.

Gezegend zijn die zaadjes
die tot volledige bloei komen.

Oké, Maneesha?

Ja, Geliefde Meester.